

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigiū: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput X. De Soror. Joannæ, bene ordinata charitate, quemadmodum videlicet, per exteriorē curam corporis, cura[m] gerebat salutis animarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

inviferet ac eleëmofynam eisdem largiretur. Fiebat id fimiliter, quando in carceribus vinctos visitabat, eisque opitulabatur, pari quippe modo tunc propriis suis oculis, divinam Majestatem tunicâ vestitam compedibus catenisque onustam conspexit. Qualiter quoque per tales apparitiones lacrymis tota difflebat, & captivi ipsi dum Ioannam ita plorantem viderent, cum ea præ commiseratione lacrymabantur. Sciendum porro etiam est, quod Sor. Ioanna quando die palmarum præfatus duodecim pauperes pavit, solita etiam fuerit Christum Dominum cum Sanctissima sua Matre atque Apostolis in omnibus invitare. Comparuit etiam Christus; cæterique omnes invitati convixæ è cælo in domû eius convenere convivioq; interfuerunt. Christus porro mensæ atque dapibus benedictionem impertiit, nostra verò Sor. Ioanna tunc Martha pariter erat ac Maria. Reficiebat uti Martha Christum in suis 12. egenis fratribus, ut Maria verò erat anima eius, quæ à Christo supernaturalibus cælestibusque escis opipare dapiliterque pascebatur. Hic impletum est, quod Ericus ait ferm. de Euchar. Quod scilicet cum se finit Christus ab homine ad convivium invitari, aliud non sit, quam eum obstringere, ut eos vicissim ad cælestes delicias ac voluptates invitet.

CAPUT X.

De Sor. Ioanna bene ordinata charitate, quemadmodum videlicet, per exteriorem curam corporis, curam gerebat salutis animarum.

Non immerito in Cant. Cantic. Sponsa DEI gloriatur, quod in ea Sponsus suus ordinasset charitatem. Hic rectus ordo charitatis requirit iuxta doctrinam Divi Bern. ferm. 50. ut primo amor DEI ubique primas teneat. Secundo, ut maius minori, præstantius viliori, cælestia videlicet terrenis, bonaque animæ bonis corporis anteferantur. Hac methodo Christus Dominus noster in hac Sponsa sua perfectam ordinavit charitatem. Notum perspectumque est omnibus, quam illa intense atq; ardentius ab infantia sua Deû dilexerit, quantisque spatiis dilectionem hanc Divinam humanæ anteposuerit. Apud homines quoque nunquam, non quod esset præstantius, videlicet salutem animæ, corporis commodo salutique prætulit. Qui tantâ usquam curâ sicuti JOANNA necessitates corporis cordi sibi sumpsit, is certè maiore cura intendit necessitatibus animæ; quæ quidem in ea tanta fuit, ut verbis Seraphicus illius amor explicari nequeat: tam sublime sese is extulit, ut cum Sancto Paulo Apostolo dicere posset. (2. Corint. 11. v. 29.) Quis infirmatur, & ego non infirmor? quis scandalizatur, & ego non uror? Quod tantundem est ac si diceret; quis infirmatur culpæ ac peccati reatu, ut ego non infirmer compassione animæ? Quis scandalum patitur, aut quis in perfectionem delinquit, ut ego penâ amoris non ardeam & urar? Zelus iste, quem gerebat pro salute ac

In charitatis operibus preferenda est corpori anima.

Ioanna zelus salutis animarum modum nescit.

beatitudine animarum Christi sanguine redemptarum, modum finemque nullum habuit. Tam ingens fuit, ut boni salutisque animarum causâ, nulla incommoda difficultatesque magnificaret.

Dum aliquando cum sodali suâ Nobili illa amica Domina Ursula cuidam pauperi ægroto ministraret, videt per vicum Sanctissimum Sacramentum deferri. Et ut Ioanna tota eius amore capta erat, ambæ descendunt, ac quonam & ad quem deportetur inquirunt, responsumque est deferri ad carnificem, quodque uxor eius ingravi versetur periculo vitæ. Ioanna, comitante amica suâ continuo sequitur summa cum devotione sanctissimum sacramentum, ingressæque sunt eo, ubi ægra in lectulo decumbebat; quæ mox à percepta sacrâ communionem Sor. Ioannam ad se vocat, rogatque, ut Divini amoris intuitu apud se maneat: habere se res magni momenti de quibus cum ea conferat. Sponsa Christi, quæ in aliud nihil erat intentior, quam ut suo dilecto serviret oranti acquievit. Jubent ergo omnes alios foras excedere. Ubi dum solæ essent, capit ægra ex imo petore suspiria trahere, aitque ad Ioannam. Domina, scire te velim, omne malum meum ab uno duntaxat lethali vulnere, quod à marito mihi inflatum est, provenire. Multis jam ille mensibus cum quadam conjugata peregrinaque muliere consuevit, ob quod nefarium flagitium, cum paucis eum reprehendissem, tam dire ab eo dilaniata atque ita tractata sum, ut sicut cernis

nunc ipsa, in mortis umbra verser. Decedo è vita absque ullis remediis quandoquidem nullam malo meo medelam superesse medici asseverant. Duo nunc potissimum abs te flagito; Primo ut mihi scapulare Beatissimæ Virginis de monte Carmelo afferre, atque felicem è vita excessum obtinere à DEO velis. Secundo ut maritum meum etiam DEO commendes, atque ita rei negotium instituas, ut suum presentem pessimum, in quo est, statum deserat, quippe cuius ego animæ periculum plus quam propriæ vitæ discrimensentio. Audiebat hæc Ioanna ingenti ac peracerbo animæ suæ cruciatu, miserebatur plurimum faminam ita solatio destitutam periculoque expositam. Plus tamen exercebat illam facinorose mariti eius vitæ pessima conditio: & super hoc incomparabiliter ad huc magis offensa DEI, quâ is à viro isto ac eius concubina offendebatur. Igitur ut Ioanna, pro voto suo, flagitium istud omni meliore modo ac via impedire, & averuncare posset, curavit imprimis miseram hanc mulierem ad Nosocomium deportari, quam postmodum non intermisit invisere, ac necessariis providere, attulit etiam ei ad solatium animæ postulatam scapulare, quæsitque quonam in loco quaque domo maritus concubinam suam habeat? Respondit quod certo in lupanari eam suo sumptu alat. Tacuit ad hæc ancilla Domini; interea vero solatur infirmam ac animat, adeoque confirmat, ut intra paucos dies in magna conformitate ac volun-

Præ
nibus ali
DEI offi
sa Ioan
nam ex
cruciat.

cum voluntate DEI, multisque indubitata salutis inditiis obdormiret in Domino. Ante decessum eius zelosissima Altissimi Sponsa Ioanna unicè sategit pravam eius mariti vitam corrigere. In hunc finem usa est duorum tam genere quam fide nobilium virorum opera. Polliciti sunt hi Ioannæ, quod ei ac sociæ eius fortunis opibusque, quin imo & propria personâ velint assistere, quam etiam ad publicum usque Lupanar sunt secuti. Reperiunt ad Ianuam domus veteranum immerite impudiciæ scortum, maledictam vetulam, quam autoritate magna severis verbis interrogant de concubina, quam quærebant. Annosa illa Lena, tametsi effrons ac detriti esset pudoris, cepit tamen præ metu tremescere. Siquidem ejuscemodi consceleratorum male sibi conscia, putidaque natio facile trepidat: ergo nudam veritatem confitetur. Famula Domini Soror Ioanna cum sodali sua Domina Ursula ascenderunt usque ad cubile infelicis illius mulieris, quæ septem totos menses illic fuerat conclusa atque adeo arctè custodita, ut adulter eam non fineret foras vel ad miserram audiendam progredi. Ad hæc facies illius calamitosæ illius concubinae miserabiliter erat deformata alapis, quibus eam amasius eius cædebat. Ubi igitur illa Venerabilem nostram matronam Sor. Ioannam conspexit, oculos in cælum sustulit, atque: O mi DEUS! qui ego tantam sum promerita felicitatem, ut tales personæ ad me veniant? Ancilla porro Christi Ioan-

na eduxit è sinu effigiem crucifixi, quam secum semper deferebat; eamque alloquitur, ut oculos aperiat, perpendatque multum interesse inter DEI servitium & Diaboli. Satis iam eam expertam, quod is, qui spiritui maligno obsequitur servum, improbum, imo intolerabilem Tyrannum tolerare debeat. Econtra servire DEO esse servire optimo, clementissimo atque amantissimo Domino, qui brachia sua ad eam amplexandam extendit, si curvato poplite ad pedes eius malorum veniam postulare velit. Ne igitur occasionem istam, quam DEUS illi ultro nunc offert, negligat, fieri namque posse, ut nunquam similis ei obveniat. Si verò in mala hac & adulterina vivendi ratione perseveret, habituram hic jam in terris infernum suum, & postmodum illa in vita Dæmonum sociam in inferno sine ulla spe aut remissione, tam diu daturam pœnas, quam diu DEUS erit DEUS. Denique tam vivos, efficaces, & rationum pondere nixos Ioanna nostra sermones protulit, ut misera muliercula in amarissimas lacrymas solveretur, crucifixumque tenens manibus remissionem ab eo multis calentibusque lacrymis postularet. Postremo cum famula Domini Ioanna ex infami loco illo recessit, atque ad unius è præfatis Nobilibus domum deducta, inde ad maritum suum est remissa, cui significavere, eam interea temporis in quodam cœnobio fuisse commorata.

Carnifex, ut cognovit, quod Sor. Ioan-

Efficax
ad conver-
tendam
peccatricem Io-
annæ O-
ratio.

RM
30

Ioanna
Lupanar
ingreditur
ad mulie-
rem ad-
ulteram
conver-
tendam.

Joanna amasiam suam sibi abstulisset, quodque singulis noctibus itaret ad serviendum prædictis ægris atque pauperibus, expectavit eam in quodam plateæ angulo, dum illa domum suam revertitur. Ubi igitur Sor. Ioanna ei appropinquavit, ait ille: Tunc Domina uxori meæ Carmelitanum scapulare detulisti?

Carnifex dolore amasiam sibi sublata Ioannam ense concidere gestit, sed divinitus prohibetur.

Ita mi Frater, reponit Ioanna, ego id feci. Hisce capulum apprehendit, immemor DEI, Carnifex, stridens ensē, sed è vagina eum educere non potuit, quidquid etiam viribus totis niteretur. Interim Ancilla DEI Ioanna illæsa iter in domum suam est profecuta. Eadem nocte conjectus in vincula carnifex confessus est nequaquam animum sibi fuisse Ioannam interficere, sed vulneribus aliquod duntaxat signare; nescire porrò, quis sibi brachia adeo retinuerit, ut ensē distringere, èque vagina educere non posset. Adjudicatur ergo patibulo, pronuntiaturque à Iudicibus, ut suspendio intereat. Ad intractationē tamen Ioannæ vitæ quidē donatus est, ducentorum tamen verberum ictus excepit, ac demum ad triremes remumque relegatus. Enarrat id in suis manuscriptis Ioanna, uti nos retulimus, ac postmodum ita loquitur: (*vita sua n. 57.*) Multa ob zelum suum in prostitutarum conversionum patitur Ioanna.

narum ipsi molestiarum causa fuit. Burgentis quippe Urbs per id tempus florebat eximie, ubi & cancellaria fuit, ita ut horum causa atque ob eius divitias multæ profligati pudoris, miseræ, egentisque mulieres eo confluerent. Multas earum ad frugem reduxit, convertitque Sor. Ioanna. Quamobrem in rabiem propemodum agebantur earum amasii furentes in Ioannam. Quidam falsis testimoniis eius honorem famamque incidebant, alii autem palam illi mortem minabantur. Sor. Ioanna vero, cuius zelo nullum discrimen curæ erat, nullo impedire retrahere potuit, quo minus iuxta vires suas, è periculo animas eriperet; quatinus vera germanaque cognoscitur Ioannæ charitas, dum omnibus perinde in periculis subvenit, ac si eius propria essent.

In eum finem, erat singularis Ioannæ zelus tali à DEO gratiâ præditus, ut à cunctis quibus innotuisset, plurimum amaretur, prompteque audiretur, velut esset ardens quidam Seraphinus. Ita evadebat dominatrix voluntatum humanarum, poteratque exinde non magno negotio etiam mentes illustrare. Invisabat quoque quotidie carceres, & confirmabat captivos, eisque ut res ferebat, opitulari. Fuere quidem aliqui cervicis duriori, sanctis tamen Ioannæ adhortationibus, eiusdemque charitate, velut cera à calore solis emolliiebantur ad veram conversionem. Si qui eorum ob scelera morti adiudicati essent, tum enim

Sed ea pensi non habet.

Carceres & carceratosque vidit respicit.

vero

Morti ad-
iudicatos
animas
& ad
fructuosè
morien-
rum edo-
cet.

vero nulla ei erat quies. Nihil videre erat nisi huc illuc, ultro citroque discursare, atque damnatos solari, animare & confortare. Exhortabatur autem eos Sor. Ioanna lacrymantibus oculis & amantissimis sermonibus, ut ex necessitate virtutem facerent, DEOq; ac Domino libera voluntate sponteque vitam suam cum ignominia, quam subituri essent, consecrarent, quo videlicet cū bono latrone, qui pœnam suam lubens volensque sustinuit, remissionem peccatorum consequantur. Hæc talis tamque fervida affectuosaque cohortatio, erat instar speculi amoris divini, tamque admirandos huius generis hominibus operabatur effectus, ut nonnulli eorum tanto dolore, tantaque scelerum suorum detestatione vitam ponerent, talique ardore, promptitudine animique constantiâ mortem amplecterentur, ac DEO vitam suam immolarent, ut vix purgatorias pœnas pertransirent, sed ab ipso mox obitu immediate in gaudia evolarent. Porro istud tali pacto Sor. Ioannæ est revelatum. Quâdam vice dum quatuor rei ob malefacta simul supplicium essent subituri, abiit Sor. Ioanna more suo ad consolandum eos. Quo peracto valescit illis, sponditque se salutem eorum eque vita decessum DEO recommendaturam. Eo igitur sine Oratorium suum ingressa est. Vix quatuor illi animas exhalârant, & continuo duo eorum magna luminis claritate circumfusi eidem apparent. Refulgebat unusquisque eorum sole clarius, eique dixere, quod in cœli sedes pro-

ficiscantur DEO æternum fruituri, à quo missi essent ad referendas illi gratias, quippe qui eiusdem auxilio & charitate, coronam gloriæ essent consecuti. Quærit ex eis Sor. Ioanna, quidnam duobus aliis actum esset? Angeli tutelares eorum inquirunt isti, eos in Purgatorium deduxerunt, brevi autem ad nos venient, atque in æternorum gaudiorum possessione nobis sociabuntur, idque ocyus tantò, si tu precibus ac suffragiis tuis, quæ apud DEUM multum valent, eis opituleris. Atque his disparuere beati malefactores isti, & abierunt ad capeffendam gloriam æternam, JOANNAM verò reliquere plenam solatio & gaudio spiritus.

Eandem gratiam ac vim operationis ad procurandum felicem è vita excessum infirmis, quos adjuvabat, contulit illi DEUS. Eratque IOANNA ob eam rem totâ urbe adeo nota ac famosa, ut si fortè ægrorum quispiam ægrè adduceretur ad exomologesin obeundam, protinus JOANNA, ceu optimum ac efficax medium ad id obtinendum adhibebatur. Siquidem experimento cognitum est, quod DEUS quotidie illius operâ mirabiliter animas ad se converteret. Tempore quodam quarta feria maioris hebdomadæ, dum Ioanna vellet apud PP. Discalceatos sacra communione refici, accessit ad eam præcipua quædam Domina & ait: Mater, eamus ad unam infirmam Dominam, quæ magno in periculo vitæ versatur, & tamen confiteri non vult. Totam illam fiduciam suam

Q

suam collocat in vana spe pristinae recuperandae sanitatis. Adibo illam, respondet Ioanna, quam primum marito meo prandium paravero. Officiū quippe istud negligere aut postponere mihi non est integrum. Interim Ioanna quanto potuit ocyus sacram synaxim percepit, statimque domum rediit. Dum verò Marito suo parata apponit edulia, audit inrorsus vocem sibi dicentem: Persona illa ægrotā plurimum viribus deficit, estque in confinio lethi. Cohorruit ad vocem hanc Ioanna, aitque marito suo. Per DEI amorem oro Domine, copiam mihi tribue accedendi Dominam quandam ægrotam, quæ ut dicitur, in gravi est periculo constituta, timeturque ne absque sanctissimis sacramentis decedat. Maritus ait: Nulla igitur cibi capiendi cura tibi est? Ad quod ei respondit prorsus eisdem verbis, quibus discipulis Christus. Meus cibus est, ut faciam voluntatem Patris mei, & animarum salutem studeam, quas precioso suo sanguine Christus redemit. Ergo, ait Matthias, abi confestim. Obtentā facultate tam proptere tamque perniciousiter eō contendit, velut ad prædam Aquila. Accedit infirmam, reperitque solam, humanissimeque salutem; quærit principio quid mali habeat? Respondet ægra pleuritide se laborare, patique puncturas laterum; Ioanna ulterius quærit: Dic mihi Domina, quæso, etiamne rite peccata es confessa? Nequaquam, ait illa, quippe quæ nondum tanta in necessitate versor. Quæ necessitas ad hoc requiritur? ait iterum Ioanna. An non hebdomadam sanctam a-

Cibus Ioanna sub venire miseris.

gimus? Quænam Christi fidelis intermittit hoc tempore confiteri? Momento eodem pensavit Soror Ioanna ad se dici: ut quam celerim ad confitendum disponatur; brevi ei est statione vitæ migrandum esse. His permota Ioanna ait: Domina probe novi, quod malus animæ tuæ status haudquaquam te lateat. Igitur amplectere consilium meum, & confestim pura confessione scelerata expunge. Domina hæc fuerat dubio procul castibus Diabolicæ potestatis irretita, vinculisque contracta malæ ac Veneræ affectionis, impudicique amoris. Servabat in scrinio amatorias litterulas, xenia ac monimenta amoris obsceni sui amatoris. Promebat ea nonnunquam sensualis cupiditatis suæ eâ ratione irritandæ, suisque infanis ac impudicis cogitationibus animi oblectandi gratiâ. Et quia volupe illi erat cum tali animæ suæ malo colludere, blanditisque illud ac molli mulcere palpo, medelam omnem istius mali penitus averfabatur. Quare Ioannæ respondit: Neme, Domina, tantopere urgeas, Christiana sum; confitebor dum necessitas pressius incumbet. Ut verò zelosa animarum amatrix, quæ tanti Christo Redemptori nostro confitere, duritiam obstinationemque vidit, totaque ob id contristata ingenti spiritus ardore ad eam inffit. Quid, Soror, dicis? Quod confiteri velis, dum necessitas exigit? Potestne maior ac præsentior tibi adesse necessitas, quam præsens est? Ego tibi citra ambages rotundè assevero, scireque te volo, ex hoc lecto nunquam

Cum obstinata duraque ad penitendum anima duravit.

quam te surrecturam. Scias etiam, hunc tibi supremum omnino morbum esse. Scito, brevi ad æternitatem iter te ingressuram, tempusque haud longum tibi suppetere. Et quod deterius longe, scito te indubitate orco addicendam, si mors te in malo isthoc statu occupet. Aperi, oro oculos, priusquam illi tibi ad sepulturam claudantur, redi ad te metipsam, redde te DEO ac Domino nostro, quandoquidem adhucdum tempus tibi indulgetur, quodan paulò post sis habitura, sane nescio. Ego nunc abeo ad Confessorem accersendum. Petisne quempiam ex Paulinis, an è Franciscanis, an Ditalceatis, aut alio quopiam Cœnobio? Hic intra se vocem Ioanna exaudiit. Tempus tam longe aliquem petere non patitur. Quare non expectato ægrotæ responso, Ioanna festinate egressa est, ad quærendum Confessarium. DEUS etiam obviam illi misit, doctum, prudentem, ac virtuosum Sacerdotem. Quærit ex eo, an non vellet unius infirmæ jamque fere animam agentis fœminæ confessionem excipere? Respondit ille; etiam. Abit ergo una cum illo. Porro in itinere edocuit eum de statu istius animæ. Quo expeditiùs conscientia illius intima penetrare, eique adiumento esse posset, ad bonam sinceramque Confessionem instituentiam. Ingressus igitur est ad eam Confessor Ioannæ extra cubile foris remanente. At verò pervicax ac obstinata mulier adduci non potuit, ut peccata detegeret, quantumcunque etiam insisteret Sacerdos, peroraretque apud eam. Post unam &

amplius horam egressus est è cubili foras; aitque ad Ioannam. Mater, invocemus DEUM; ego namque multum angustor. Respondet illa, ita Domine, id lubens agam: revertere modo nec animum demitte. Nam DEUS est DEUS, & debet agere iuxta id, quod est. Repetit cubiculum Sacerdos. Solidamque impendit agræ admonendæ & confessioni persuadendæ horam. Capit ergo post hæc magis tædio importunæ gravisque sibi sollicitationis, quam sincerâ voluntate confiteri. Ubi vero Sacerdos ad animadvertit dicere illam, quæ tacere poterat, ac reticere quod dicendum erat; spem omnem deposuit induratum istud cor expugnandi. Exit iterum foras, aitque Ioannæ. Mater, labor est frustraneus, quoniam hæc Domina nullum omnino habet animum ad Confessionem faciendam. Non habet? ait famula DEI. Profecto neque Diabolus cum præda sua, hac vice hinc discedet. Regredere Domine iterum, & sub cervicali quære, ubi parvulam clavim reperies: resera eadem scriniolum, quod prope eam consistit, educ inde quod intus est, & tunc videbis, quid faciat DEUS. O Pater misericordiarum! O fons omnis benignitatis! O mi DEUS, & DEUS totius consolationis! Quam perspicuè bonitas ac potentia divinæ tuæ dexteræ elucet in mutatione conversioneque pertinacis huius peccatricis. Ubi mulier illa conspexit, quod Confessor latenter subter cervical claviculam educeret, eademque scrinium illud aperiret, aperuit pariter & illa oculos, existi-

*Ioanna
operâ ob-
stinata
mulier
tandem
converti-
tur.*

existimans DEUM ei scelera sua detexisse, quo nimirum tanto expeditius eam à gravi peccatorum pondere relevaret; Cor eius valde tenere commotum est, in consideratione tantæ charitatis, quam benignissimus ei DEUS demonstravit. Brachiis ergo in crucis modum ante pectus decussatis, tam amare caput flere, geminosque lacrymarum fontes profundere, veluti si cum suspiriis lacrymisque cor ipsum effundere vellet. Querulos quoque edebat gemitus: vix mihi misera Creaturæ! Quam male vitam meam impendi! Quam perverse ac præpostere rationem cum anima mea inivi! Heu quam diu mea me obstinata cæcitas & cæca obstinatio tenuit! O benignissime DEUS, quanta mihi abs te misericordia impensa est, dum ego velut in certamine nitor me damnare, tu vero ex adverso niteris me salvare! O quam gravis est ingratiudo mea! O quanta est bonitas tua! Postremo omnia sua crimina sincere integreque est confessa, idque tanta lacrymarum vi profusa, tot cum gemitibus ac suspiriis, tam acerbò dolore & contritione animæ, ut peccatâ peccatorum confessione lethalis, eam cordis angor & defectio comprehenderit. Confessor porro demirari sat non poterat, dum rebellem istud ac refractarium cor ita contritum & humiliatum videret. Laudabat & glorificabat abscondita DEI Domini nostri consilia, & postquam pœnitens mulier ad se rediit, absolutionem ei peccatorum impertit, abiitque confestim sollicitus, ad sacrosanctum Viaticum ei adferen-

dum. Ancilla Christi joanna, cum aram adornasset, super qua imponendum erat sanctissimum Sacramentum, ad infirmam appropians, eadem confortabat, solabaturque usque dum sua Divina Maiestas præfens adisset. Hic verò res prorsus admiranda accidit. Siquidem ubi venerabile Sacramentum super altare depositum fuit, infirmaque iunctis manibus, ac genibus nixa Servatorem suum adorat, ita ut cuncti, qui adfuere, exemplo eius pariter ad devotionem permoverentur, tam vehemens excessivusque eam dolor ac pœnitudo subiit, quod scilicet tam bonum beneficumque Dominum, infinito amore dignum offendisset, ut præ nimia divini amoris teneritudine, nec non intensissimi doloris vi, cor ei rumperetur, atque ita spiritum efflaret, antequam Redemptorem suum in Sanctissimo Sacramento suscepisset. Credibile est, tametsi Dominum intra se non acceperit, in manus suas eum animam illius suscepisse ac velut singulare gratiæ suæ trophæum in gloriam introduxisse.

Ad hunc modum Sor Ioanna, ceu fortis ac vigilans Heroïna, animas è potestate ac tyrannide Diaboli, qui est tenebrarum Princeps, ereptum ibat, Christoque Domino Principi lucis & pacis iterum subdebat, totumque id ardentissimo ac zelotissimo spiritu peragebat, quemadmodum ex sequenti eventu patebit.

Fuerat ei quandoque Ancilla vana cum primis ac superba, hæc Burgi cuiusdam copulata erat Matrimonio

Vide vi
ac ger
mane
contriti
nis vehe
mentia.

monio. jam ergo aliquanto tempore nuptæ, maritus vestem vendidit. Mala hæc mulier ob id adeo impotenter irâ ac dolore exarsit, ut quandoquidem vindictam ex marito sumere non poterat, exsemetipsa animi sui amaritudini delinimentum capere statuerit, idque vitæ ipsius etiam, imo & æternæ vitæ impendio. Eheu! Tantum valet ad cæcandum hominem impotens una infrænisque affectio! In ea desperatione superiora ædium petit atque penuariam cellam ingressa, restim trabi affigit, insertoque eidem collo, pendet è trabe infelix pondus. Erat circa id tempus Sor. Ioanna in suo Oratorio, auditque vocem articulatam clarissimeque expressam. Quid hic agis? Ancilla tua desperat; festina ad eam eripiendam. Famula Domini continuo cubiculo egressa, momento ad ædes famulæ est delata, reperit maritum ad januam, & ait ei: Ubi est uxor tua? Respondet ille: superius est. Accurrunt ergo sursum ambo prope, mulieremque è trabe pendentem reperiunt, iam supremum trahentem spiritum. Præcidit laqueum IOANNA continuo, atque ut primum ad se rediit, alapas infregit ei dicens: Tu improba mulier, tu, inquam, animam, quæ tua non est, sed DEI, qui eam sui precio sanguinis emit, tu illam ausis velisque donare Diabolo? Enarravit factum hoc Soror IOANNA postremis vitæ suæ annis Confessori suo, aitque: protestò, mi Pater, leviter eam palmâ cecidi, pos-

sumque cum omni veritate asseverare, quod nunquam alias tota vitæ mea, præterquam tunc, irata fuerim. Similiter Divus Job non nisi semel exarsit, in suam Conjugem, quoniam de DEO male loquebatur, Impatientia hæc patientiam S. Job & sanctitatem eximie coronavit, nostræque Sor. Ioannæ impatientia auro patientiæ atque virtutis illius majorem splendorem pulchritudinem & gratiam circumdedit.

CAPVT XI.

Materia præcedens ulterius extenditur; recensenturque aliqua admiranda & inaudita ferè facta.

CHARITAS est veluti Regina, virtutum omnium, ac spiritualium bonorum anima. Corona illi est, hæc præ aliis omnibus prærogativa, quod finem non habeat. Virtutes aliæ ac mundi huius bona, tametsi spiritu, alia sint, habent tamen finem. Charitas vero nunquam excidit, ait Divus Paulus ad Corinth. (1. Corinth. 13. v. 8.) Flamma illius semper ardens est atque indeficiens, perinde ac illa sacri ignis flamma, qui plenus mysteriis semper ardere lucereque debuit in altari holocausti. Talis prorsus erat ignis Charitatis, qui in corde Venerabilis Matronæ nostræ Sor. Ioannæ arsit, qui finem nullum modumque noverat, cuius

Q 3 vis

Ancilla
Ioanna
laqueo se
suspendit.

De Ioan-
na ope ab
utraque
morte
eripitur.